

VIAȚA PE CARE ȚI-AI DORIT-O DINTOTDEAUNA

Aprecieri pentru această carte

John Ortberg ia în serios, la modul cel mai concret și cu mult entuziasm, chemarea lui Isus la o viață din abundență. El crede cu tărie că transformarea omului este cu adevărat posibilă și descrie acest proces în cel mai practic și rezonabil mod cu putință.

—RICHARD J. FOSTER, autor: *Disciplinele spirituale și Tânjirea după Dumnezeu*

O extraordinară aprofundare a lucrurilor pe care creștinii le-au practicat de-a lungul secolelor și pe care noi, creștinii ar trebui să continuăm și să le promovăm mai departe.

—D. STEWART BRISCOEM, Elmbrook Church

În stilul său fascinant și măiestrit, John Ortberg prezintă viziunea primilor creștini asupra disciplinelor spirituale. Într-un mod foarte practic și profund, nu doar că stârnește în tine foamea de schimbare, ci realmente pictează acea viață pe care Dumnezeu poate să o trăiască în tine.

—ARCHIBALD D. HART, PH.D – profesor de psihologie

Ceea ce spune Ortberg în această carte ni se poate aplica oricărui dintre noi – pentru că toate adevărurile sale sunt biblice. Modul său sincer de a prezenta lucrurile și abilitatea de a-și recunoaște propriile provocări te îndeamnă să răspunzi invitației de a trăi la potențialul pe care l-a pus Dumnezeu în tine.

—EVELYN CHRISTENSON, autoare: *Ce se întâmplă când femeile se roagă*

De același autor
la Editura Scriptum au mai apărut:

Către toate direcțiile. Cum vei ști încotro s-o apuci?

Când se încheie jocul, totul se întoarce în cutie

Cine este Omul Acesta?

Credință și îndoială

Dacă vrei să umbli pe apă, trebuie să cobori din barcă

Dumnezeu e mai aproape decât crezi

Eu, așa cum aș vrea să fiu

Grija pentru suflet

O dragoste mai presus de rațiune

Te-aș plăcea dacă ai semăna mai mult cu mine

Toți sunt normali până ajungi să-i cunoști

Viața pe care ți-ai dorit-o dintotdeauna

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ORTBERG, JOHN

Viața pe care ți-ai dorit-o dintotdeauna / John Ortberg. – Oradea:

Scriptum, 2018

ISBN 978-606-8712-91-8

Viata
PE CĂRE
ȚI-AI DORIT-O
DINTOTDEAUNA

*Discipline spirituale
pentru oameni obișnuiți*

JOHN ORTBERG

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
The Life You've Always Wanted
© 1997, 2002, by John Ortberg
Published by arrangement with The Zondervan Corporation L.L.C.,
a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Viața pe care ți-ai dorit-o dintotdeauna
de John Ortberg

© 2019 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Ediția a II-a în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice folosite sunt preluate din traducerea D. Cornilescu.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-8712-91-8

Tiparul executat în U.E.

CUPRINS

Introducere

9

CAPITOLUL 1

„Într-adevăr, ne vom transforma“: *Speranța transformării*

11

CAPITOLUL 2

Surprins de schimbare: *Țelul vieții spirituale*

27

CAPITOLUL 3

Antrenament versus încercare:
Adevărul despre disciplinele spirituale

41

CAPITOLUL 4

Ziua bucuriei: *Practica sărbătoririi*

61

CAPITOLUL 5

O viață tihnită: *Practica „încetinirii“*

79

CAPITOLUL 6

Deranjând Cerul: *Practica rugăciunii*

95

CAPITOLUL 7

„Îndeajuns de mic“: *Practica slujirii*

113

CAPITOLUL 8

Viața dincolo de regrete: *Practica mărturisirii*

135

CAPITOLUL 9

Viața călăuzită: *Primind călăuzire din partea Duhului Sfânt*

149

CAPITOLUL 10:

O viață în libertate: *Practica discreției*

167

CAPITOLUL 11

O viață neîmpărțită: *Practica meditării asupra Scripturii*

183

CAPITOLUL 12

Viața cu o inimă ordonată: *Propriile tale „reguli de viață“*

205

CAPITOLUL I 3

O viață de răbdare: *Experiența suferinței*

221

Surse bibliografice

237

Ghid de studiu

249

INTRODUCERE

CUM POT SĂ CRESC? CUM ARATĂ O PERSOANĂ MATURĂ SPIRITUAL?
De ce procesul schimbării pare atât de dificil și atât de încet?
Voi fi vreodată cu adevărat schimbat?

Ai fost vreodată frustrat de lipsa ta de cunoștințe în domeniul spiritual? Te-ai întrebat vreodată dacă schimbarea adevărată este posibilă? Te-ai simțit vreodată confuz? Dacă ai răspuns cu „da“ la cel puțin una dintre aceste întrebări, cartea aceasta a fost scrisă pentru tine.

Evangheliile susțin faptul că transformarea naturii umane este într-adevăr posibilă. Nu este niciodată ușoară, și rareori este rapidă. Dar este posibilă. Se produce în viața celor din jur și, uneori, chiar în viața mea.

Această schimbare are loc ori de câte ori oamenii sunt dispuși

să-L lase pe Isus să le ordoneze viața. De-a lungul timpului, mulți înțelepți s-au dedicat acestei cauze. Dar calea lui Isus trebuie mereu studiată și aplicată în fiecare epocă.

Această carte este o încercare de a face accesibilă înțelepciunea care le vine de sus oamenilor care nu mai trăiesc într-o lume a mănăstirilor și a deșerturilor, ci într-o lume a autostrăzilor și a jocurilor pe calculator. Sper că o veți considera o invitație pentru a urma calea lui Cristos, pentru că este singura invitație care contează cu adevărat.

Aș dori să le mulțumesc câtorva oameni care au citit părți din manuscrisul acesta, care mi-au oferit sugestii și m-au încurajat pentru a realiza o carte cât mai bună. Îi voi aminti aici pe Max De Pree, Scott și Laurie Pederson, Lee Strobel, Dieter Zander, Sam Reeves, Jodi Walle, Richard Foster, Bill Hybels, Mickey Maudlin, John Sr. și Kathy Ortberg.

Vreau să le mulțumesc în mod special lui John și Lindei Anderson pentru gestul lor generos de a mă lăsa să scriu într-un loc atât de minunat. Soției mele, Nancy, care m-a susținut cu răbdare și perseverență, organizându-mi fluxul de idei, uneori dezordonate.

Mulțumiri lui Jack Kuhatschek de la editura Zondervan, cu care m-am bucurat să colaborez și care a fost pentru mine o sursă nesecată de încurajări și stimulare, și fără de care această carte nu ar fi fost la fel de bogată. De asemenea, Jim Ruark a conferit claritate și precizie mesajului.

Doresc să exprim o deosebită recunoștință față de Dallas Willard, ale cărui scrieri despre creșterea spirituală au avut un impact enorm asupra vieții și slujirii mele, precum asupra multor alora. Deși n-aș dori să-l împovărez cu vreo inadvertență a acestei cărți, aș vrea doar să recunosc faptul că multe dintre meritele acestei cărți i se datorează.

CAPITOLUL 1

„ÎNTR-ADEVĂR,
NE VOM TRANSFORMA“

SPERANȚA TRANSFORMĂRII

Acum, cu ajutorul lui Dumnezeu, voi deveni eu însumi.

—SØREN KIERKEGAARD¹

*Nu puteam înăbuși acea durere cruntă din inimă,
pe care am numit-o strigătul dorului de casă.*

—PAT CONROY²

SUNT DEZAMĂGIT DE MINE ÎNSUMI. NU NEAPĂRAT DE UNELE dintre lucrurile pe care le-am făcut, cât de trăsăturile omului care am devenit. Încerc un sentiment supărător că lucrurile nu sunt așa cum ar trebui să fie.

O parte din dezamăgirea aceasta este comună. Mi-ar fi plăcut să fi fost înzestrat cu un fizic mai robust. Nu mă pricep să fac nici cele mai elementare reparații în gospodărie. Până la momentul acesta, nu am descoperit să am un prea mare talent nici în domeniul financiar.

O parte din dezamăgirea mea este nevrotică. Uneori sunt mult prea preocupat de ceea ce cred alții despre mine, chiar și cei pe care nu îi cunosc.

O altă parte din această dezamăgire, însă, recunosc, este mai mult decât una trivială; este pur și simplu rezultatul amar al preocupării

excesive de sine. De exemplu, particip la o reuniune cu foștii colegi de liceu și nu-mi pot înăbuși dorința de a ieși în evidență, fie prin înfățișarea mea, fie prin realizările mele de până acum. Vorbesc cu cineva și vreau să par cât mai fermecător, deși cuvintele mele sună ciudat, lipsite de inspirație. Sunt dezamăgit de faptul că sunt atât de comun. Aș vrea să fiu, după cum spunea Garrison Keillor, „Zeul-Soare, Regele Americii, Idolul mulțimilor, Marele Guru”.³

Uneori, dezamăgirea mea este mult mai adâncă. Noaptea, când îmi privesc copiii dormind, mă gândesc ce fel de tată îmi doresc

Sunt dezamăgit de mine însumi... Încerc un sentiment supărător că lucrurile nu sunt așa cum ar trebui să fie.

să fiu. Vreau să le ofer momente de neuitat, momente de basm, vreau să-și amintească de clipele în care am râs împreună cu lacrimi, vreau să le citesc, astfel încât poveștile să prindă viață și ei să-și dorească să citească la rândul lor cât

mai mult, vreau să am discuții calme, plăcute, înainte de culcare, vreau să-i trezesc dimineața cântându-le. Îmi doresc să prindem împreună fluturi, să-i învăț să joace tenis, să ne batem cu zăpadă, să-i port în rugăciune și să se simtă cât mai iubiți și protejați.

Îi privesc seara, în timp ce dorm, și reconstitui în minte ziua care a trecut: îmi amintesc cum s-au certat de la un joc de șah și eu am ieșit din cameră pentru a nu îmi consuma energia încercând să-i învăț cum să rezolve problema. Îmi amintesc cum fiica mea a vărsat suc de cireșe la cină și am strigat la ea să fie mai atentă, de parcă ar fi fost vorba despre un defect de caracter; am strigat la ea pentru că a vărsat suc, cu toate că și eu răstorn mereu pahare și nimeni nu strigă la mine. Recunosc că am strigat la ea doar pentru că eu sunt mare, iar ea este mică, iar eu pot să fac o greșală și apoi să scap nepedepsit. Și, când mă gândesc la confuzia din ochii ei, mi-aș dori să pot lua înapoi acel minut de mânie. Îmi amintesc cum seara, în loc de poveștile care le plac atât de mult, i-am grăbit la culcare pentru a avea mai mult timp pentru mine. Sunt dezamăgit.

Și nu este vorba doar despre viața mea de tată. Sunt dezamăgit și de viața mea de soț, prieten, vecin și om în general. Mă gândesc la ziua în care m-am născut, aducând cu mine promisiunea devenirii, dar acordat fiecărui nou-născut.

Mă gândesc la copilașul acela nevinovat, la felul în care s-au dezvoltat mintea, corpul și spiritul, la bucuria pe care le-am produs-o părinților și la toate așteptările pe care le-am trezit în inimile lor.

Sunt dezamăgit că atât de puțin Îl iubesc pe Dumnezeu și că iubesc păcatul atât de mult. Când eram copil, aveam impresia că oamenii mari sunt întotdeauna cine vor să fie. Cu toate acestea, trebuie să recunosc faptul că sunt nespus de rușinat când mă gândesc la firea mea păcătoasă. Pot da pe față o invidie incredibilă dacă cineva are mai mult succes decât mine. Sunt dezamăgit de capacitatea mea de a fi modest și smerit. Nu pot să mă rog mult timp fără ca mintea să-mi zboare la un plan de răzbunare pentru un conflict din trecut, pe care îl credeam deja uitat, sau la un vis în care să am parte de mari realizări. Sunt în stare să-i conving pe ceilalți că am foarte mult de lucru și, totuși, să pierd foarte mult timp în fața televizorului.

Acestea sunt doar câteva dintre dezamăgirile mele. Am și altele mai negre decât acestea, pe care nu vreau să le aștern pe hârtie. Adevărul este că și numai faptul că scriu aceste lucruri poate fi puțin nedrept, pentru că mă face să par mai sensibil la căderile mele decât sunt cu adevărat. Câteodată, deși îmi dau seama că greșesc, acest lucru nici nu mă deranjează prea tare. Și sunt dezamăgit de lipsa mea de dezamăgire.

Care este originea acestei dezamăgiri? Un răspuns obișnuit, în zilele noastre, ar fi probabil acela că dezamăgirea este provocată de lipsa de stimă de sine, un rezultat al eșecului de a te accepta pe tine însuși. Aceasta poate fi o parte a răspunsului, dar în niciun caz nu este răspunsul complet. Răspunsul mai vechi și mai înțelept este acela că sentimentul dezamăgirii nu este o problemă în sine, ci reflecția unei probleme mai adânci – eșecul de a fi persoana pe care Dumnezeu a imaginat-o când m-a creat. Este acea durere, acel dor al inimii de a fi acasă, cu Tatăl.

DEZAMĂGIREA UNIVERSALĂ

Una dintre cele mai profunde afirmații privitoare la condiția umană am auzit-o când aveam doar cinci ani. Fusese rostită de eroul

meu, Popeye Marinarul. Când era frustrat, când nu știa ce să facă sau dacă nu se simțea în largul lui, Popeye zicea simplu: „Sunt ceea ce sunt.“

Sunt dezamăgit. Nu trăiesc viața pe care Dumnezeu a dorit-o pentru mine.

Popeye nu era un tip sofisticat. Nu a participat niciodată la ședințe de terapie și nu avea nici cea mai vagă idee de noțiuni precum sinele ascuns ori copilul din interior. Din câte știm, nu a avut prea

multă educație. El știa cine este: un marinar simplu, un aventurier, fumător înrăit de pipă, veșnic îndrăgostit de Olive Oyl. Nu pretindea că este altcineva. „Sunt ceea ce sunt.“⁴⁴

Dar întotdeauna mi s-a părut că există o notă de tristețe în afirmația lui Popeye. Era folosită oarecum ca o explicație pentru nedesăvârșirile sale. Această atitudine nu prea lasă loc pentru creștere sau schimbare. Nu îi dă ocazia de a fi ceea ce acum nu este. „Nu spera la prea mult“, pare el a zice. „Nu avea așteptări prea mari. Sunt ceea ce sunt“ și, în momentele cele mai întunecate, ar adăuga: „...nimic mai mult.“

Acesta este strigătul trist al omenirii. Și tu ai ajuns să rostești cuvintele acestea în felul tău, și eu de asemenea. Aceasta este lupta dintre dezamăgire și speranță.

DEZAMĂGINDU-L PE DUMNEZEU

Sunt dezamăgit. Nu trăiesc viața pe care Dumnezeu a dorit-o pentru mine. Îmi ratez chemarea. L-am înlăturat din rolul principal pe care îl dorește în viața mea. Am refuzat „să-L las pe Dumnezeu să fie Dumnezeu“ și m-am așezat pe mine în locul Lui. Sunt ceea ce sunt.

Dar nu sunt doar atât. Sunt chemat să devin omul pe care Dumnezeu l-a imaginat când m-a creat. Aceasta citim printre rândurile extraordinarei rugăciuni a lui Kierkegaard: „Și acum, cu ajutorul lui Dumnezeu, voi deveni eu însumi.“⁴⁵ Această carte este despre creșterea spirituală. Este vorba despre acel proces misterios și sfânt descris de apostolul Pavel, când spune că este în „durerile facerii

până ce va lua Cristos chip în voi“ (Gal. 4:19). Țelul acestei creșteri este să trăim ca și cum Isus ar avea control deplin asupra trupurilor noastre. Bineînțeles că *noi suntem* cei care ne trăim viața. Suntem chemați de Dumnezeu să trăim ca ființe unice, prin temperamentul nostru, prin bagajul nostru genetic, suntem chemați să ne trăim propria istorie. Dar a crește spiritual înseamnă a trăi tot mai mult cum ar trăi Isus dacă ar fi în locul nostru – să percepem ceea ce ar percepe El dacă ar privi prin ochii noștri, să gândim ceea ce ar gândi El, să simțim ceea ce ar simți El și, astfel, să facem ce ar face El.

Cartea aceasta se vrea a fi un ajutor pentru creșterea noastră spirituală. Dar este dificil să scrii despre devenirea spirituală într-un mod care să exprime urgența acestui subiect. Prea adesea oamenii își privesc „viața spirituală“ doar ca pe unul dintre aspectele existenței, alături, dar complet separat de „viața financiară“ sau de „viața profesională“. Din când în când, vor încerca să armonizeze aceste vieți cu viața spirituală, rugându-se regulat sau încercând să practice o altă disciplină spirituală. Am putea numi această metodă echivalentul religios al „ținerii unei diete“ sau al „restrângerii bugetului“. Adevărul este că termenul „*viață spirituală*“ este doar un mod de a te referi la viața cuiva – la fiecare moment și fațetă a ei – din perspectiva lui Dumnezeu. Un alt mod de a exprima acest adevăr sună astfel: Dumnezeu nu este interesat de „viața ta spirituală“. Dumnezeu este interesat de viața ta. El intenționează să o restaureze.

OPERA DE ARTĂ A LUI DUMNEZEU

Una dintre capodoperele lumii occidentale este *Pietà*, creată de Michelangelo, o statuie din marmură care o reprezintă pe Maria îndurerată, ținându-L în brațe pe Cristos crucificat. Cu câțiva ani în urmă, un naționalist fanatic a încercat să distrugă opera aceasta de artă lovind-o cu un topor. Deși daunele produse au fost serioase, artiștii de la Vatican au reușit să restaureze statuia, aducând-o aproape la forma originală.

Tu ai fost creat să fii opera de artă a lui Dumnezeu. Pavel scrie: „Noi suntem *poema* lui Dumnezeu“ – un cuvânt care se traduce prin

„capodopera“ lui Dumnezeu sau chiar „lucrarea“ lui Dumnezeu (vezi Ef. 2:10). Dumnezeu te-a creat astfel încât să cunoști comuniunea cu El și cu alți oameni, să „umpli pământul și să-l supui“ (Gen. 1:28), să ai „stăpânire“ peste creație sub domnia Sa și cu ajutorul Său. Faptul că Dumnezeu a declarat modul în care am fost creați ca fiind „bun“ scoate și mai mult în evidență tragedia căderii noastre. De aceea dezamăgirea mea – vizavi de mine – este atât de adâncă.

Dar Dumnezeu este hotărât să schimbe imaginea Lui în noi, o imagine care acum este distorsionată. Planul Lui nu este doar să restaureze *in mare* ființa noastră decăzută. El vrea să ne transforme în oameni noi. Așadar, istoria omenirii nu este doar o istorie despre o dezamăgire universală, ci și despre o speranță de nezdruccinat.

SPERANȚA DE NEZDRUNCINAT ȘI EVANGHELIA

Frederick Buechner scria că fiecare epocă și-a făurit propriile basme. Ceva în lăuntrul nostru crede sau vrea să creadă că lumea, așa cum o cunoaștem noi, nu este „întreaga poveste“. ⁶ Tânjim după o vrajă a realității. Sperăm că moartea nu este sfârșitul și că universul este mai mult decât un planetariu închis. Așa că ne place să repetăm și să ascultăm povestiri care ne promet o altă lume.

Dar aceste povestiri nu implică doar existența altor lumi. O trăsătură comună a basmelor este faptul că lumea fermecată nu este prea departe. Intri într-un dulap și ajungi în Narnia. Treci printr-o pădure și te împiedici de o căsuță cu șapte pitici. Astfel, lumea fermecată se dovedește a fi mult mai aproape decât te-ai așteptat.

De fapt, poveștile care supraviețuiesc sunt cele care ating tocmai această tainică dorință a noastră. Buechner îl citează pe J.R.R. Tolkien:

Marca unui basm bun este aceea că, indiferent cât de sălbatic sunt evenimentele, oricât de fantastice sau teribile sunt aventurile, povestea poate să-i dea copilului sau adultului care o aude un suspans veritabil, bătaie mai puternică a inimii, poate chiar să stoarcă lacrimi, asemenea oricărei alte forme de artă literară.⁷

Mai mult decât atât, basmele nu sunt doar povești despre transformarea lumii noastre înconjurătoare. Ele sunt de obicei despre transformarea personajelor principale: broaște care devin prinți, rășuște urâte devin lebede, păpuși de lemn devin băieței adevărați. George MacDonald îi dă eroului său, Curdie, până și puterea magică de a ghici, printr-o simplă atingere a mâinii, în ce se va transforma personajul.⁸

Buechner descrie acestea ca fiind câteva dintre trăsăturile pe care basmele și Evanghelia le au în comun.⁹ Există însă o diferență esențială: Evanghelia este adevărată.

Prin proclamarea Evangheliei, Isus anunța pur și simplu realitatea și disponibilitatea unei alte dimensiuni a existenței, a unei alte lumi. „Împărăția lui Dumnezeu este aproape“, spunea El. „Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie“ (Marcu 1:15). „Vestea cea bună“ – pe care o numim și „Evanghelie“ – este că lumea aceasta, așa decăzută cum o cunoaștem noi, nu este întreaga poveste. Mai există un alt tărâm care este la fel de real ca scaunul pe care stai sau cartea pe care o citești. Aceste cuvinte ale Mântuitorului anunță marea „cotitură“ din istoria lumii. Capacul s-a ridicat de pe acvariu. Ori de câte ori cineva L-a auzit pe Isus spunând aceste lucruri și le-a auzit cu adevărat, a trăit un moment de suspans, a simțit o bătaie mai puternică a inimii și uneori au curs lacrimi. Aceste lucruri se întâmplă încă în zilele noastre.

Vestea cea bună este că această lume – Împărăția lui Dumnezeu – este mai aproape decât crezi. Este la îndemâna oamenilor de rând. Le este disponibilă celor care nu s-au considerat niciodată religioși sau spirituali. Și este disponibilă chiar pentru tine. Poți trăi realitatea ei chiar acum. Aceasta înseamnă în parte că povestea ta este povestea unei transformări. Nu vei fi întotdeauna așa cum ești acum; se apropie ziua în care vei fi incomparabil mai bun sau mai rău.

C.S. Lewis a exprimat această speranță astfel:

Este un lucru foarte serios să trăiești într-o lume a unor posibili zei și zeițe, să îți amintești că persoana cea mai

Așadar, istoria omenirii nu este doar o istorie despre o dezamăgire universală, ci și despre o speranță de nezdrunțat.

ștearsă și neinteresantă cu care vorbești poate deveni într-o zi o creatură pe care dacă ai putea-o vedea de pe acum, fie ai adora-o, fie ai considera-o de coșmar. În fiecare zi, într-o anumită măsură, ne împingem unii pe alții înspre una dintre aceste destinații... Nu există *oameni de rând*. Nu ai vorbit niciodată cu un simplu muritor. Națiuni, culturi, arte, civilizații – toate acestea sunt trecătoare, și viața lor, în comparație cu a noastră, este ca viața unui fluture. Dar noi glumim cu nemuritori, lucrăm cu ei, ne căsătorim cu ei, îi exploatăm și îi jignim – avem de-a face fie cu orori veșnice, fie cu splendori nemuritoare.¹⁰

Pentru aceasta a venit Isus. Aceasta este însemnătatea vieții spirituale. Aceasta este chemarea ta – să devii ceea ce Lewis numește atât de frumos o „splendoare nemuritoare“.

NEVOIA DE ÎNTOARCERE

Dumnezeu are în vedere posibilitatea transformării. Într-o vreme în care omenirea nu mai auzise de ceva timp un cuvânt de speranță, un om numit Moise descoperă un rug. Îl mai văzuse a colo probabil de o sută de ori. Dar de data aceasta este diferit. De data aceasta este momentul de „cotitură“; de data aceasta dulapul se deschide spre Narnia; de

Totul a început cu dispoziția lui Moise de a se „întoarce“, de a-și întrerupe rutina zilnică pentru a-i da importanță prezenței lui Dumnezeu.

data aceasta rugul este în flăcări datorită prezenței lui Dumnezeu. Și Moise spune: „Am să mă întorc să văd ce este această vedenie minunată și pentru ce nu se mistuie rugul.“ (Exodul 3:3)

Totul a început cu dispoziția lui Moise de a se „întoarce“, de a-și întrerupe rutina zilnică pentru a-i da importanță prezenței lui Dumnezeu. Nu că ar fi fost obligat. Putea să privească în altă parte, cum am fi făcut probabil mulți dintre noi. Ar fi pierdut exodul, poporul Israel, chemarea sa, rațiunea existenței sale. Ar fi ratat cunoașterea lui Dumnezeu.

Dar Moise nu a ratat ocazia. El s-a oprit. „S-a întors.“ Dumnezeu a hotărât să pună bazele unei noi comunități umane și a dorit ca Moise să o conducă. A dorit ca Moise să meargă la faraon – conducătorul unei superputeri, și să-i spună că nu mai poate să se mai bazeze pe forța de muncă israelită.

Dar modul lui Dumnezeu de a măsura timpul i s-a părut ciudat lui Moise. Cu patruzeci de ani în urmă era tânăr, puternic și educat după standardele cele mai înalte ale civilizației egiptene. Cu patruzeci de ani în urmă avea relații puternice și perspective mărețe; acum era un nimeni, un păstor anonim într-un deșert uitat de lume, respins de poporul lui, un proscris care fugea de egipteni.

„Cine sunt eu ca să mă înfățișez înaintea faraonului?“ a întrebat Moise. „Nimeni nu mă cunoaște. Sunt bălbăit și încet la vorbă. Sunt dezamăgit de mine. Sunt ceea ce sunt“ (vezi Ex. 4:10).

Dumnezeu i-a spus lui Moise ceea ce ne-a spus mie, ție și altor mii de oameni în situații asemănătoare: „Știi totul despre neajunsurile acestea. Nu contează prea mult. Pentru că *Eu* voi fi cu tine. Adevărul despre tine nu are în vedere numai vinovăția și neputințele tale. *Ești ceea ce ești – dar asta nu e totul. Ești ceea ce ești, dar nu ești încă ceea ce vei fi. Eu voi fi cu tine.*“

Răspunsul logic al lui Moise a fost: „Cine ești Tu? Dacă mă voi duce la poporul meu și le voi spune că Dumnezeuul părinților noștri m-a trimis și mă vor întreba Numele Lui, ce să le spun?“

Și Dumnezeu i-a răspuns: „Sunt Cel ce sunt.“ Dumnezeu a dorit să fie cunoscut în mod intim, pe nume. Același Dumnezeu S-a implicat deja în mod activ pe parcursul istoriei umanității, fiind gata să transforme pe oricine în trecut sau în prezent, pe oricine dorește să se întoarcă spre un rug aprins: „Eu sunt Dumnezeul lui Avraam și al Sarei, al lui Isaac și al Rebecăi; Eu sunt Dumnezeul căruia Îi pasă de poporul Său. Am văzut durerea copiilor Mei când ei credeau că nu-i văd. Le-am auzit strigătele când credeau că nu-i aud. Eu sunt Dumnezeul care te-a văzut când te ascundeai și când ai devenit pribeag.“ Acesta este Dumnezeul care Se ascunde într-un rug aprins și vorbește în șoaptă.

„Prinde curaj! Îți spune Dumnezeu. Mă cunoști. Sunt Cel ce sunt.“

TRANSFORMAREA ESTE SCOPUL

20

Cu câțiva ani în urmă, eroii preferați ai copiilor de șase ani din America erau un grup de supereroi adolescenți care se numeau „Mighty Morphin Power Rangers“. Desenele erau de un adevărat succes – produse în Japonia cu un buget foarte redus, erau apoi preluate într-un mod nefericit și în engleză.

Cheia succesului acestor desene animate era capacitatea misterioasă a personajelor de a se „transforma“. În viața de zi cu zi, erau adolescenți obișnuiți dar, când era nevoie, aveau acces la o forță supranaturală, cu ajutorul căreia deveneau eroi justițiar. Strigătul lor de încurajare în momentele de criză era: „Este vremea transformării!“ și se transformau de îndată în eroi care aveau puterea de a face lucruri extraordinare.

Desenele au avut un succes atât de răsunător încât, pornind de la numele acestor eroi, a început să pătrundă în vocabularul englezesc și în articolele revistelor un cuvânt nou. La noi în casă, aceasta a devenit o expresie uzuală când cineva avea nevoie de revizuire serioase ale comportamentului: „Este vremea transformării!“

Posibilitatea transformării este esența speranței.

Bineînțeles că nu doar copiii de șase ani doresc să se transforme. Dorința de transformare se află adânc înrădăcinată în fiecare inimă. Din acest motiv, oamenii încep să frecventeze ședințe de terapie, să

între în cluburi de sănătate, să citească tot felul de cărți, să participe la seminarii cu tematică motivațională și să-și propună lucruri bune la început de an nou. Posibilitatea transformării este esența speranței.

Psihologul Aaron Beck¹¹ susține că cea mai dăunătoare convingere pe care o poți avea referitor la o relație este aceea că celălalt nu se mai poate schimba.

Cuvântul *transformare* cunoaște o istorie lungă. Provine dintr-un cuvânt din limba greacă, unul dintre cele mai pline de înțelesuri cuvinte din Noul Testament. Într-un anumit sens, acest cuvânt se află la temelia acestei cărți. *Transformarea* (original *morphoo*, l.gr.) înseamnă „formarea lăuntrică și reală a naturii esențiale a unei persoane“. Inițial, termenul a fost folosit pentru a descrie formarea și creșterea embrionului în pântecul mamei.